

СТЕФАН БОНЕВ

РАЗМИНАВАНЕ

Част 13 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Нямаше нищо по-далечно от онова небе. Поне така си мислехме тогава. Бяхме млади и не познавахме условностите на живота. За нас те бяха също така далечни, както небето, което съзерцавахме вечер от нашата пейка.

Едва по-късно разбрахме колко е бил безгрижен студентският живот. Сега си спомняме за онези влюбени вечери като за нещо отдавна отминало. Мислим си, че вече не сме същите. Онези бяха други хора, нямаха нищо общо с нас двамата — родители на две деца, въртящи къща и броящи последните смачкани левчета от инженерните си заплати. Тогава ги нямаше проблемите в службата, тревогите с децата.

Хубаво беше. Ако поискахме, можехме вместо на лекции, да отидем до кафенето, да играем по цели ноци бридж, да отпрашим към Витоша или Панчарево. Или пък да хванем „стоп“ за морето...

Крояхме планове за бъдещия ни живот. Знаехме, че ще дойдат децата, а с тях и грижите, че от работа не може да се избяга, а пък парите никога не стигат. Но до всичко това имаше още много време. Не знаехме и къде ще живеем. Само предполагахмe как ще бъде в нейния град, в моя... Дали ще имаме сили, ако останем в столицата.

Такива работи си мислехме тогава. После дойде времето на дипломните защиты, след тях сватбата, компромисното преместване в нейния Пловдив и последвалото разочарование от него. По-друг си го представях. По-красив и по-уреден бе останал в кратките ми спомени отпреди десетина години. Започнах да разбирам, че тогава съм видял външната страна, фасадата. Но зарът беше хвърлен и трябваше да се играе. Нямаше връщане, всички изходи се оказаха затворени. А тя обичаше града си. И аз бих го обичал, ако бях израснал там. Но сега виждах само недостатъците му. Трябваше да се приспособявам.

Тогава като вода в огъня се вля Анета, първата ни дъщеря. С раждането си погаси неудовлетворението ми, измести всичко останало на заден план. Вече имаше за какво да се живее. Дойдоха грижите. Забравих за амбициите си да стана писател. Започнатата книга зарях за неопределено време. Пишещата си машина заврях сред вехториите под семейната спалня. Анета растеше с дни, радваше ни. Хвалехме се, че е здрава и хубава, после плюехме в пазвите си против уроки и чукахме по главите си на дърво.

Все по-рядко се сещахме за онова далечно студентско небе, може би защото съзнавахме, че сме го изгубили безвъзвратно. Но това вече не ни дразнеше. Бяхме разбрали, че животът ни е победил, както и много други като нас, и че не може нищо да се направи. От време на време разчиствахме старите си бекярски куфари. От тях изхвърляхме стари тетрадки със стихове, които вече не бяха нужни на никого, книги с оръфани корици, между които се мъдреха стари спомени, мечти и снимки на предишни любови, с натрапчив, но вече изтлял дъх на ревност. Вместо тях купувахме нови книжки с картинки и цветни корици. За Анета. После дълго ги четяхме, докато тя си смучеше палеца. А когато изморени сваляхме очилата си, тя ни друсаше за ръцете и повтаряше: "Искам за Червената шапчица!". Споглеждахме се със зачервени очи и започвахме отново.

Анета бавно ни доказваше, че може да върти всичко около себе си. Нито един човек, докоснал се до нея, вече не можеше да води самостоятелен живот. Тя ни обвързваше с обещания, с разходки в парка, с какво ли не...

Понякога, веднъж или два пъти годишно, в града пристигаха стари приятели и колеги, я в командировка, я по лична работа. Идваха ни на гости, разказваха ни за себе си и семействата си. Ние говорехме за нашето, за Анета, която се лигавеше на масата. А когато станеше въпрос за студентството, свеждахме очи, за да не се виждат угасналите въгленчета в тях. В такива случаи млъквахме неловко, докато жена ми изведнъж не се сещаше за новите сладки, които била приготвила специално заради тях. И разговорът отново потръгваше. Разменяхме си рецепти, поверявах се кухненски и къщни тънкости.

Анета растеше заедно с грижите около себе си. Като малка упорито отказваше да спи самичка и на тъмно. По цяла нощ премигвахме срещу лампата и се радвахме на съня ѝ, за да отидем на работа недоспали.

Минаха години. Дойдоха търканията с родителите ѝ. Смятах, че много глежат дъщеря ни. Всичко това завърши с един мой звучен плесник по Анетината буза и нейното обидено изчезване от къщи. Беше вече на шестнайсет години.

Завърна се чак след седмица, бледа, разстроена, и се хвърли на врата на майка си. След около месец дойдоха признанието и абортът. Поех цялата вина върху себе си, но това не помогна. Анета каза, че ми

прощава, но чувствах, че не е така. Един баща трябва да може да иска прошка от децата си, дори те да не му простят. Иначе не е никакъв родител. Оказа се, че съм грешил, като съм мислел, че е глезена. Оправяше се сама с домакинството, веднъж майка ѝ беше в болница. Просто преди не го бях забелязал. А си мислех, че познавам дъщеря си.

Боряна се роди само два дни след осемнадесетия рожден ден на Анета. Беше едва две и петстотин, но четиридесет и пет сантиметра. Роди се трудно, но после изведнъж започна да едрее, стана здрава и силна. Обещаваше да мине по ръст дори сестра си, която играеше баскетбол. Честно казано, исках второто ни дете да е момче, но се примирих. Важно е да е здрава, виках си, другото е без значение.

През всичкото това време все си мислех за книгата, която бях зарязал. Понякога изваждах пожълтелите листове, препрочитах ги, поправях това-онова, колкото да се намирам на работа. Но опитах ли се да напиша нов разказ, той неизменно отиваше в кошчето. Липсваше ми вече онзи ищах, който имах като студент. Изчезнало беше онова мечтано небе, което ми даваше наготово фантастичните сюжети. Но дори и да довършех книгата си, щях да имам немалко трудности с издаването ѝ. Отдавна бях загубил връзките си с издателства и редакции. Хората, които познавах, отдавна бяха в пенсия, на друга работа, или пък вече починали. Новите редактори се отнасяха с мен като с дилетант, което още повече ме дразнеше. Идеше ми понякога да извадя папката си със стари публикации и да фрасна с нея някой по главата. Но нямах право, защото вече бях друг човек и пишех по друг начин. Вече ми липсваха идеи, едва стъкмявах сюжетите си. Останал ми беше само обиграният и изразен език, но това не стигаше.

Публикувах няколко разказа в местните вестници, но това не ме зарадва, защото оттук нататък ми оставаше само графоманията, ако разбира се, не станеше чудо. Може би и песимизмът ми е помогнал, да се откажа така бързо. Не знам...

Анета и Боряна растяха здрави и жизнени. Търсеха своите места в живота и се готвеха да ги заемат. Катраненочерните коси на жена ми сега предателски сребрееха, а моите вече бяха оформили плешив ореол на светец. Когато го казах веднъж на жена си, тя ми отвърна, че такива дебели светци не съществували нито на небето, нито на земята. И

наистина, шкембето ми прогресивно растеше, докато тя си остана със същата фигура както преди сватбата.

Изобщо всичко се нареди от добре по-добре, но не както го желаехме ние. Небето заменихме с покрива на полющената отвън къща, полета на птиците с "Москвич", купен на старо. Живеехме на дребно. Така и не завърших книгата си. С това платих за голямото си самочувствие преди. Бяхме далеч от онзи звезден шепот, който така искахме да разгадаем. Примирихме се, защото иначе щяхме да бъдем просто пияни небесни самотници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.